

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobkyně

T. R., narozená X.

zastoupena Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s., IČO
45768676

proti

sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9

žalovanému

Ministerstvo vnitra

se sídlem Nad Štolou 3, 170 00 Praha 7

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu,

takto:

- I. Určuje se, že nevydání průkazu žadatele o určení statusu podle Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti k žádosti žalobkyně ze dne 15. 3. 2021, a to po dobu řízení o žádosti žalobkyně o určení právního statusu podle Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti, **bylo nezákonným zásahem.**
- II. Žaloba v části, aby soud přikázal žalovanému upustit od trvajících zásahu do práv žalobkyně spočívajícím v nevydání průkazu žadatele o určení statusu podle Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti, splňujícím parametry průkazu

žadatele o udělení mezinárodní ochrany podle Přílohy č. 1 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, **se zamítá.**

III. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala ochrany před nezákonným zásahem žalovaného v řízení o žádosti žalobkyně o určení právního statusu podle Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti (dále jen „Úmluva“) podle § 8 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o azylu“).

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

2. Žalobkyně v podané žalobě namítala, že žalovaný nepostupuje v souladu se zákonem o azylu a judikaturou správních soudů, když jí odmítá vydat průkaz žadatele o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti analogicky ve smyslu § 57 zákona o azylu. Uvedla, že podala žádost o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti dne 15. 3. 2021, tedy podle zákonné úpravy, která platila do dne 1. 8. 2021. Posléze ode dne 2. 8. 2021 byl § 8 písm. d) zákona o azylu zrušen. Odkázala však na přechodné ustanovení v čl. IV zákona č. 274/2021 Sb., s tím, že jestliže její žádost byla podána přede dnem 2. 8. 2021, platí na toto řízení podle přechodného ustanovení právní normy účinné v době podání, resp. přijetí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V takovém případě jsou podle žalobkyně uplatnitelné veškeré rozsudky, které se v minulosti zabývaly analogií řízení o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti a řízení o udělení mezinárodní ochrany.
3. Žalobkyně odkázala především na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2019, č. j. 4 Azs 365/2018-74, v němž tento soud stanovil povinnost žalovaného vydat identifikační průkaz žadateli o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti. Uvedla, že tyto závěry následně Nejvyšší správní soud zopakoval i v rozsudku ze dne 9. 4. 2019, č. j. 7 Azs 488/2018-53. Jelikož již tato judikatura potvrdila, že nevydání průkazu žadateli o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti je trvajícím nezákonným zásahem, měla za to, že dvouměsíční subjektivní lhůta pro podání zásahové žaloby začíná běžet v podstatě každý den probíhajícího zásahu od počátku.
4. Žalobkyně shrnula, že žádala o vydání průkazu již v samotné žádosti o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti. Na tuto žádost ovšem nepřišla žádná reakce. Následně žalobkyně dne 2. 9. 2021 navštívila osobně pracoviště žalovaného, aby si tento průkaz vyzvedla. Zde jí ovšem bylo řečeno, že žádný průkaz jí nemůže být vydán a že o tento průkaz musí požádat písemně její právní zástupce. To se stalo ještě tentýž den, kdy právní zástupce žalobkyně poslal datovou schránkou žádost o zaslání průkazu. Ani na tuto žádost ovšem žalovaný nikterak nereagoval. Následně zástupce žalobkyně zaslal dne 19. 10. 2021 podnět k nečinnosti ministrově vnitra.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

5. Žalobkyně uvedla, že žalobním návrhem žalobkyně žádala nejen o stanovení povinnosti vydání samotného průkazu, ale také o vydání takového průkazu, který je analogicky totožný s průkazem, který je vydáván žadatelům o udělení mezinárodní ochrany podle § 57 odst. 6 zákona o azylu ve spojení s Přílohou č. 1 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců. Vysvětlila, že v dosavadních řízeních o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti byly vydávány průkazy, které jsou fakticky pouhé papíry velikosti A4, ze kterých jsou seznatelné pouze základní údaje žadatelů. Nejedná se ovšem o jakýkoliv průkaz, o kterém by měly povědomí jakékoliv jiné (a nejen) státní instituce jako je tomu u průkazu žadatelů o mezinárodní ochranu. Dodala, že pokud zákonodárce nevytvořil jakýkoliv speciální vzor přímo pro žadatele o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti, je potřeba stále vycházet z analogického použití zákona o azylu.
6. Žalobkyně vysvětlila, že dosavadní vydávané průkazy nemají jakoukoliv podobu s žádným průkazem cizinců pobývajících v České republice. Poukázala taktéž na negativní důsledky, které s sebou nese současná podoba vydávaných průkazů. S tímto průkazem si žadatelé např. nemohou vyzvednout zásilky na poště, vyřídit povolení k zaměstnání anebo nejsou brány jako dostatečný průkaz při žádosti o dávky státní sociální podpory či při shánění ubytování a zaměstnání.
7. Žalovaný tak nedostal své povinnosti vydávat žadatelům průkaz analogicky shodný podle § 57 zákona o azylu. Proto žalobkyně žádala, aby soud určil, že průkaz, který je žalovaný povinen žalobkyni vydat, musí být obsahově shodný jako průkaz, kterým disponují žadatelé o udělení mezinárodní ochrany. Měla za to, že jediné tak lze poskytnout dostatečnou ochranu a identifikaci osoby, která žádá o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti. Připomněla taktéž, že Nejvyšší správní soud v prvním rozsudku (sp. zn. 4 Azs 365/2018), kde stanovil povinnost vydat tento průkaz, odkázal právě na § 57 zákona o azylu, který upravuje průkaz žadatele o mezinárodní ochranu a v odst. 6 odkazuje na Přílohu č. 1 k vyhlášce č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, která stanovuje konkrétní podobu průkazu. Uvedla, že současná podoba průkazu pro žadatele o přiznání statusu osob bez státní příslušnosti nemá jakýkoliv zákonný podklad a jakoukoliv oficiálně schválenou podobu, proto je nutné postupovat právě podle podoby dle výše uvedené přílohy.
8. Uzavřela, že se domnívá, že žalovaný postupuje v rozporu se shora uvedenými zákonnými ustanoveními a ustanoveními mezinárodních závazků, jimiž je Česká republika vázána, a dále v rozporu s judikaturou správních soudů.
9. Žalobkyně proto navrhla soudu, aby uložil žalovanému povinnost vydat žalobkyni průkaz žadatele o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Dále navrhla, aby soud uložil žalovanému povinnost zajistit, aby tento průkaz splňoval parametry vzoru průkazu žadatele o udělení mezinárodní ochrany dle Přílohy č. 1 k vyhlášce č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců.
10. Žalovaný ve vyjádření ze dne 6. 12. 2021 konstatoval, že žalobu považuje za nedůvodnou. Měl za to, že žalobkyně se nenachází v situaci, kdy by neměla k dispozici doklad, jímž by svou totožnost mohla dokládat, neboť jí byl vydán cestovní pas pro neobčana Lotyšska č. X, vydaný dne X. Lotyšskou republikou a platný do X. Uvedl, že z jím obstarané informace, zařazené do správního spisu, vyplývá, že jde o specifické postavení a lotyšské

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

ministerstvo zahraničí uvádí, že lotyšští neobčané nejsou osoby bez státní příslušnosti. Dle zjištění žalovaného přesahuje ochrana poskytovaná osobám se statutem neobčanů rámec požadavků vyplývajících z Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti.

11. Žalovaný konstatoval, že Úmluva nevyžaduje po jednotlivých signatářských státech zajištění dokladů a dalších práv konkrétním osobám do doby, než je skutečně a objektivně určen jejich status osoby bez státní příslušnosti, ale vztahuje se na dobu po tomto určení. Povinnost žalovaného vydávat žadatelům o status osoby bez státní příslušnosti doklad totožnosti analogicky k průkazu žadatele o mezinárodní ochranu byla s ohledem na tehdejší právní úpravu stanovena judikaturou. Žalovaný tak v minulosti vydával na žádost průkaz žadatele většinou osobám pobývajícím v ČR i více než 20 let, které neměly k dispozici dlouhodobě žádné doklady totožnosti. Poukázal na to, že na rozdíl od těchto případů však žalobkyně požádala o status osoby bez státní příslušnosti krátce po příjezdu do ČR, kam přicestovala s cestovním dokladem platným do 21. 6. 2026. Žalovaný zjistil, že tento průkaz vydaný Lotyšskou republikou dokládá, že žalobkyni příslušné postavení osoby bez státní příslušnosti již bylo přiznáno a zajišťuje jí v této zemi dlouhodobě nadstandardní práva a zabezpečení, jež by jí v ČR nenáleželo ani v případě přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti. Dospěl k závěru, že žalobkyně cestou podání žádosti o tento status v ČR usiluje o prostou legalizaci svého pobytu na zdejším území, kde její manžel a syn požádali o mezinárodní ochranu. Poukázal na to, že žalobkyně měla za tímto účelem postupovat v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalovaný rovněž uvedl, že žádost žalobkyně o přiznání postavení osoby bez státní příslušnosti byla správním orgánem shledána bezpředmětnou a řízení o ní bylo dne 1. 12. 2021 podle § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“), zastaveno.
12. Žalovaný měl dále za to, že nebyly splněny podmínky k uplatnění tohoto typu žaloby, byl přesvědčen, že v nyní posuzovaném případě nelze uzavřít, že by žalobkyně byla zkrácena na svých právech nezákonným zásahem správního orgánu. Zopakoval, že ve věci žádosti žalobkyně bylo dne 1. 12. 2021 vydáno správní rozhodnutí.
13. Žalovaný navrhl soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.
14. Žalobkyně v replice ze dne 20. 12. 2021 uvedla, že má za to, že ačkoliv bylo v jejím řízení vydáno rozhodnutí, nic to nemění na petitu žaloby, neboť proti tomuto rozhodnutí byl podán rozklad a z procesní opatrnosti i žaloba. S ohledem na analogické použití ustanovení zákona o azylu tak platí, že po podání opravného prostředku je žalobkyně nadále žadatelkou o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti. Pokud by však dle jakékoliv dikce zákona platilo, že žalobkyně již není žadatelkou, žalobkyně navrhla alternativní petit, podle kterého by měl soud vyslovit, že zásah spočívající v nevydání průkazu žalobkyně byl nezákonný.
15. Dále žalobkyně nesouhlasila s tím, že kvůli existenci cestovního dokladu jí neměl být průkaz žadatelky vůbec vydán. Uvedla, že pro vydání průkazu žadatele není rozhodující, zda je v momentu podání žádosti daný žadatel osobou bez státní příslušnosti, či nikoliv. To je ostatně otázka a hlavní meritum celého řízení. Poukázala na to, že v podobném duchu uvažování by tak většina žadatelů o mezinárodní ochranu neměla ani dostat svůj průkaz žadatele o mezinárodní ochranu, pokud by od počátku bylo zřejmé, že nemají nárok na

udělení některé z forem mezinárodní ochrany. V daném případě jde pouze o konstatování a prokázání se všem orgánům o oprávněnosti. Uvedla, že je pravda, že má cestovní doklad, to ovšem nic nevypovídá o jejím oprávněném pobytu na území České republiky. Naopak bez tohoto průkazu, kterého se dožaduje, mohla být např. zajištěna pro neoprávněný pobyt na území České republiky, neboť v cestovním dokladu samozřejmě nemá jakékoliv vízum, které by ji k pobytu v České republice opravňovalo.

III.

Řízení před Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 9. 2. 2022, č. j. 5 A 123/2021-46, výrokem I. zamítl podanou žalobu a výrokem II. rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
17. V odůvodnění svého rozhodnutí dospěl soud k závěru, že byl žalovaný povinen vydat žalobkyni průkaz žadatele o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti, a že pokud tak neučinil, jednal nezákonně. Nicméně tímto nezákonným zásahem žalovaného nebyla žalobkyně přímo zkrácena na svých veřejných subjektivních právech.
18. Soud přitom vycházel z toho, že žalobkyně disponuje cestovním dokladem pro neobčana Lotyšska s platností do 21. 6. 2026. Nejvyšší správní soud přitom v rozsudcích ze dne 12. 3. 2019, č. j. 4 Azs 365/2018-74, a ze dne 9. 4. 2019, č. j. 7 Azs 488/2018-53, uvedl, že nevydání průkazu žadatele o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti je nezákonným zásahem, přičemž vycházel ze skutkového stavu, kdy stěžovatelé nedisponovali žádným průkazem totožnosti. Soud proto uzavřel, že žalobkyni disponující platným cestovním dokladem nemohly nastat komplikace, které nastávají žadatelům o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti v důsledku toho, že žádný doklad totožnosti nemají.

IV.

Řízení před Nejvyšším správním soudem

19. Ke kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 2. 2022, č. j. 5 A 123/2021-46, Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27. 9. 2022, č. j. 2 Azs 40/2022-37, rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (dále též „zrušující rozsudek“).
20. V odůvodnění rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že se s právní úvahou zdejšího soudu neztotožňuje, neboť ve své předchozí judikatuře nepodmínil nezákonnost nevydání průkazu žadatele o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti tím, že žadatel nemá žádný průkaz totožnosti. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že průkaz žadatele o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti je analogicky nejen průkazem totožnosti, ale také průkazem oprávněnosti setrvání jeho držitele na území podle § 3 odst. 1 zákona o azylu. Podle Nejvyššího správního soudu žadateli bez tohoto průkazu hrozí riziko zásahu v podobě zajištění podle § 27 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Policii“), a dále může být administrativně i fakticky zatížena nezbytností oprávněnost svého pobytu na území prokazovat. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že samotný Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 14. 9. 2020, č. j. 14 A 8/2020-28, dospěl k závěru, že zajištění držitele průkazu žadatele o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti je nezákonným zásahem, a že právě schopnost osvědčit oprávněnost pobytu je jedním ze zásadních atributů průkazu žadatele o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti.
21. Nejvyšší správní soud uvedl, že argumentace zdejšího soudu by mohla být správná, toliko za předpokladu, že by průkaz neobčana Lotyšska garantoval stejnou ochranu práv žadatele jako průkaz podle § 57 zákona o azylu. Jelikož tato skutečnost nebyla předmětem zkoumání zdejšího soudu, ani z řízení před tímto ním nevyplývá, uzavřel Nejvyšší správní soud, že nevydání průkazu žadatele o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti by bylo způsobilé zasáhnout do práv žalobkyně, pokud by bez takového průkazu ani ve spojení s jiným dokladem, jímž by disponovala, nebyla schopna osvědčit legalitu svého pobytu na území ČR. Nejvyšší správní soud proto závázal zdejší soud k tomu, aby v navazujícím řízení posoudil přípustnost a důvodnost požadavku na formát průkazu žadatele o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti.
22. Vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu je Městský soud v Praze při novém projednání věci vázán (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

V.

Řízení před Městským soudem po zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu

23. Městský soud v Praze přípisem ze dne 20. 2. 2023 vyzval žalobkyni i žalovaného ke sdělení, zdali v mezidobí byl žalobkyni vydán průkaz žadatele o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti, případně zdali nedošlo ke změně jejich procesního názoru v dané věci.
24. Žalovaný ve vyjádření ze dne 16. 3. 2023 setrval na svém procesním stanovisku a uvedl, že v reakci na opětovnou žádost žalobkyně o vydání průkazu žadatele o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti reagoval zasláním potvrzení o probíhajícím řízení ve věci její státní příslušnosti dle § 8 písm. d) zákona o azylu, ve kterém uvedl vedle jména, příjmení, data a místa narození také doklad totožnosti žalobkyně X vydaný Lotyšskou republikou. Žalovaný rozvedl, že cestovním dokladem Lotyšské republiky má žalobkyně možnost

prokázat svou totožnost, potvrzením o probíhajícím řízení má pak možnost prokázat podání žádosti o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti a o probíhajícím řízení.

25. Žalobkyně ve vyjádření ze dne 12. 4. 2023 trvala na podané žalobě a uvedla, že potvrzení o podané žádosti nenaplnuje dosavadní závěry judikatury správních soudů, podle kterých je povinností žalovaného vydat průkaz žadatele o přiznání postavení osoby bez státní příslušnosti. Žalobkyně tak nadále nemůže prokazovat oprávněnost svého pobytu.

VI.

Posouzení žaloby

26. Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem souhlasili. Důvodem pro nařízení jednání nebyla ani potřeba dokazování, neboť veškeré listiny, z nichž soud vycházel, jsou jednak účastníkům řízení známy a jedná se výlučně o jejich vzájemnou korespondenci a taktéž jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117). Skutkové okolnosti, které jsou pro posouzení věci rozhodné, navíc nejsou mezi účastníky sporné, a proto k nim ani není třeba vést dokazování.
27. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy.
28. Podle § 57 odst. 1 zákona o azylu „[m]inisterstvo vydá žadateli o udělení mezinárodní ochrany průkaz žadatele o udělení mezinárodní ochrany nejpozději do 3 dnů od poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“
29. Podle § 57 odst. 3 zákona o azylu „[p]růkaz žadatele o udělení mezinárodní ochrany je veřejnou listinou, kterou se prokazuje totožnost jeho držitele a oprávněnost jeho setrvání na území.“
30. Podle § 57 odst. 4 zákona o azylu „[d]o průkazu žadatele o udělení mezinárodní ochrany ministerstvo zapíše údaje o totožnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, o jeho státním občanství, místě ubytování a o době jeho platnosti.“
31. Soud nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba podle § 82 a násl. s. ř. s. je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou.
32. Soud zdůrazňuje, že o tom, že nevydání průkazu žadatele o přiznání postavení osoby bez státní příslušnosti (apatridy) může naplnit pojmové znaky nezákonného zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s., není mezi účastníky sporu, a tento názor byl potvrzen také správními soudy (srov. zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2019, č. j. 4 Azs 365/2018-74).
33. Řízení o přiznání postavení osoby bez státní příslušnosti bylo od 2. 8. 2021 upraveno v § 170d zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 30. 6. 2023), jež v odstavci 1 vylučovalo z použití některá ustanovení správního řádu (obdobně jako dříve aplikovaný § 9 zákona o azylu), například o doručování účastníku neznámého pobytu, o ústním jednání, o lhůtách pro vydání rozhodnutí nebo o odvolacím a přezkumném řízení; v odstavci 2 vylučovalo obdobná ustanovení zákona o pobytu cizinců; v odstavci 3 upravovalo zastavení řízení v případě nedostatku součinnosti cizince; v odstavci 4 zakládalo právo na tlumočníka při nezbytných úkonech; v odstavci 5 upravovalo lhůtu pro vydání rozhodnutí a v odstavci 6 stanovovalo, že rozhodnutí žalovaného nabývá právní moci dnem doručení účastníku řízení a nelze proti němu podat odvolání.

34. Uvedené ustanovení bylo do zákona o pobytu cizinců včleněno zákonem č. 274/2021 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony. Dle přechodných ustanovení platí, že *„[ř]ízení podle zákona č. 325/1999 Sb. a řízení podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve věci rozhodnutí vydaného podle zákona č. 325/1999 Sb. zahájena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne pravomocně neskončená se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 325/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“*
35. Před účinností této právní úpravy bylo řízení upraveno právě v zákoně o azylu, kam bylo vloženo zákonem č. 314/2015 Sb., podle jehož důvodové zprávy *„[p]ro žádosti o určení statusu osoby bez státní příslušnosti není vhodné z důvodu jejich malého množství vytvářet speciální řízení a že se proto pro rozhodování o takovýchto žádostech použije mechanismů řízení ve věci mezinárodní ochrany“*. Zákon o azylu v tomto znění toliko v § 8 písm. d) konstatoval, že žalovaný rozhoduje mimo jiné o žádostech podaných podle Úmluvy, a následně v § 9 upravil, že na toto řízení se neuplatní vyjmenovaná ustanovení správního řádu.
36. Výkladem této právní úpravy se opakovaně zabývaly správní soudy, které naznaly, že za situace, kdy řízení o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti ani postavení žadatelů není zákonem výslovně upraveno, je třeba přiměřeně použít postupy upravené zákonem o azylu (například odst. 9 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2019, č. j. 4 Azs 365/2018-74, nebo odst. 12 a 29 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2021, č. j. 10 Azs 347/2020-25). Nejvyšší správní soud v prvně citovaném rozsudku zdůraznil, že *„[n]ebylo namístě, aby žalovaný zcela odlišil žádost stěžovatele od žadatelů o mezinárodní ochranu, a (...) že by bylo nespravedlivé, aby si žalovaný mohl vybrat pro aplikaci pouze ta ustanovení zákona o azylu, která mu vyhovují, tedy využít pravomoci k posouzení žádosti a příslušné řízení provést, ale zároveň nepřihlížet k pravidlům stanoveným zákonem o azylu, jinými slovy volit si procesní i hmotněprávní pravidla ad hoc a tím pádem netransparentně.“* Konkrétně pak Nejvyšší správní soud dovodil povinnost žalovaného vydat žadateli o přiznání statusu apatridy průkaz žadatele o přiznání tohoto statusu, upravený pro žadatele o mezinárodní ochranu v § 57 zákona o azylu (rozsudek sp. zn. 4 Azs 365/2018), ale také povinnost aplikovat další ustanovení zákona o azylu, a to včetně ustanovení hmotněprávních, například § 3d odst. 1, zakotvujícího právo setrvat na území, nebo § 79 odst. 3, na jehož základě mají žadatelé právo na bezplatné ubytování (rozsudek č. j. 10 Azs 347/2020-25).
37. Soud uvádí, že žalobkyně podala žádost o přiznání statusu podle Úmluvy dne 15. 3. 2021, tudíž se na toto řízení vztahuje výše citované přechodné ustanovení zákona č. 274/2021 Sb. Soud však pro úplnost dodává, že Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 1. 2022, č. j. 10 A 98/2021-45, odmítl názor, podle kterého by po přesunutí právní úpravy řízení o určení statusu osoby bez státní příslušnosti již žadatelé práva vyjmenovaná v předchozím odstavci neměli, neboť zákon o azylu nelze v řízení nadále použít. Městský soud v Praze přitom v odkazovaném rozsudku detailně vyložil, z jakých důvodů k tomuto závěru dospěl. Soud na tomto místě jen ve stručnosti nosné důvody senátu 10 A v rozhodnutí zmiňuje tak, že důvodem pro analogickou aplikaci jiných ustanovení zákona o azylu nebylo pouze zakotvení právní úpravy řízení v tomto zákoně, nýbrž podobnost postavení žadatelů o přiznání statusu apatridy s žadateli o mezinárodní ochranu a nutnost

poskytnout jim stejný standard zacházení, vyplývající nejen z mezinárodních závazků České republiky.

38. Soud shrnuje, že není pochyb o tom, že žalobkyně jako žadatelka o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti má, resp. měla právo, aby jí žalovaný vydal průkaz žadatele o přiznání tohoto statusu (analogicky dle § 57 zákona o azylu). Žalovaný tak však ani přes výslovnou žádost žalobkyně neučinil. Soud proto přisvědčil žalobkyni, že v tomto ohledu žalovaný postupoval nesprávně.
39. Soud se proto dále zabýval tím, zda byla žalobkyně tímto nezákonným zásahem žalovaného přímo zkrácena na svých subjektivních právech.
40. Jak totiž uvedl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65, pro shledání důvodnosti podané žaloby je vyžadováno kumulativní splnění šesti podmínek: žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování „zásahu“ (6. podmínka). Není-li byt jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. soudního řádu správního poskytnout (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65. Soud poznamenává, že i po novele z roku 2011 je nutno trvat na naplnění všech šesti podmínek u trvajícího zásahu; domáhá-li se však žalobce pouze akademického (určovacího výroku), šestá podmínka odpadá a není třeba ji zkoumat.
41. Žalovaný se v řízení před soudem bránil tím, že v nyní posuzovaném případě nebyla na straně žalobkyně splněna právě podmínka zkrácení na právech. Vycházel především z toho, že žalobkyně disponuje cestovním dokladem pro neobčana Lotyšska s platností do 21. 6. 2026. Žalobkyně přitom nepopírala, že takovým cestovním pasem disponuje, avšak tuto skutečnost neměla za rozhodující, neboť tento cestovní pas nic nevypovídal o jejím oprávněném pobytu na území České republiky.
42. Soud na tomto místě poukazuje na zrušující rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v nyní posuzované věci, v němž uvedl, že nevydání průkazu žadatele o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti by bylo způsobilé zasáhnout do práv žalobkyně, pokud by bez takového průkazu ani ve spojení s jiným dokladem, jímž by disponovala, nebyla schopna osvědčit legalitu svého pobytu na území ČR.
43. Soud se proto dále soustředil na posouzení, zda cestovní pas neobčana Lotyšska, jímž žalobkyně disponuje, garantuje žalobkyni stejnou ochranu práv žadatele jako průkaz podle § 57 zákona o azylu.
44. Soud ze spisového materiálu zjistil, že jedním z podkladů, z nichž žalovaný v řízení vycházel, byl i dokument vypracovaný v souladu se zprávou Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu o metodologii informací o zemích původu, nazvaný „Postavení tzv. neobčanů; Nabývání lotyšského občanství“. Podle tohoto dokumentu lotyšská legislativa rozlišuje dvě kategorie osob bez státní příslušnosti a lotyšští neobčané jsou jednou z nich. Na právní postavení tzv. neobčanů se vztahuje zákon o postavení občanů bývalé SSSR, kteří nejsou občany Lotyšska či jiného státu ze dne 25. 4. 1995. Jedná se tedy o osoby, které se do Lotyšska přistěhovaly v období, kdy Lotyšsko bylo součástí SSSR, a

jejich potomky. Nicméně Lotyšské ministerstvo zahraničí výslovně deklarovalo, že lotyšští neobčané nejsou v podstatě osobami bez státní příslušnosti, neboť ochrana těchto neobčanů jde nad rámec toho, co požaduje Úmluva, neboť požívají stejné právní ochrany při pobytu v Lotyšsku a při pobytu či cestách do zahraničí jako občané Lotyšska. Je jim garantováno právo na trvalý pobyt v Lotyšsku, mohou být držiteli trvalého pobytu v zahraničí, aniž by svá práva a výsady ztratili, včetně práva svobodně vycestovat a svobodně se do Lotyšska bez dalších omezení vrátit. Neobčanům náleží většina práv politických a tytéž práva a sociální záruky v oblasti důchodového zabezpečení či podpory v nezaměstnanosti, jaké svědčí občanům Lotyšska. Jediné relevantní rozdíly v postavení lotyšských občanů a neobčanů tkví v tom, že lotyšští neobčané nejsou oprávněni volit, ucházet se o místo ve státní službě či zastávat pozice související se státní bezpečností. Nadto se významně změnila možnost neobčanů získat lotyšské státní občanství, když občanství lze udělit potomkům neobčanů narozeným po roce 1991, u nichž pro nabytí občanství postačovala žádost jednoho z rodičů, trvalé bydliště v Lotyšsku a nenabytí státního občanství jiného státu. Od roku 2020 je lotyšské státní občanství přiznáváno automaticky všem potomkům neobčanů. Stejně tak platí, že i lotyšští neobčané, kteří občanství nenabyli z titulu narození, mohou o jeho přiznání požádat za podmínek dosažení věku 15 let a po minimálně pětiletém pobytu v Lotyšsku (srov. s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 16. 2. 2022, č. j. 11 A 221/2021-27, jenž při rozhodování ve věci žaloby totožné žalobkyně podané proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 12. 2021, jímž bylo zastaveno řízení o žádosti žalobkyně ze dne 15. 3. 2021, vycházel ze stejného podkladu, resp. stejného spisového materiálu).

45. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že česká právní úprava prakticky neupravuje řízení o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti, Nejvyšší správní soud ale opakovaně dovodil, že na řízení o určení statusu osoby bez státní příslušnosti a postavení žadatelů v takovém řízení se analogicky použije postupů upravených zákonem o azylu, neboť Úmluva a Úmluva o právním postavení uprchlíků z roku 1951 jsou svým obsahem v podstatě „sesterské“ smlouvy a také důvodová zpráva k novele č. 314/2015 Sb. předpokládá analogické užití zákona o azylu (srov. s rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2019, č. j. 4 Azs 365/2018-74, či ze dne 9. 4. 2019, č. j. 7 Azs 488/2018-53). U žadatelů o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti je tedy třeba analogicky aplikovat jak procesní, tak hmotněprávní ustanovení zákona o azylu. Soud si je také vědom rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2021, č. j. 10 Azs 347/2020-25, ve kterém uvedl, že česká právní úprava mj. pod vlivem práva EU detailně upravuje postavení žadatelů o mezinárodní ochranu a po dobu řízení jim vytváří důstojné podmínky k životu a fakticky tím napomáhá také právě k tomu, aby mohla být plně uplatňována Úmluva a aby mohlo být dosahováno jejího cíle, tj. aby osoby bez státní příslušnosti mohly užívat základní práva a svobody v co nejširší míře. Součástí těchto podmínek je nejen právo na vydání průkazu žadatele podle § 57 odst. 3 zákona o azylu, jenž je veřejnou listinou, kterou se prokazuje totožnost jeho držitele, ale také oprávněnost jeho setrvání na území podle § 3d odst. 1 zákon o azylu, právo na ubytování, stravu, základní hygienické prostředky, kapesné za podmínek stanovených v § 42a zákona o azylu, právo na psychologické, sociální a jiné nezbytné služby a věci s ohledem na individuální potřeby žadatele o udělení mezinárodní ochrany a podporu bezkonfliktního soužití v azylových zařízeních. Tato práva zaručuje zákon o azylu v § 42 odst. 1 a odst. 2. Zákon o azylu v § 79 odst. 3 žadateli zaručuje také možnost ubytování v pobytovém středisku. Všechna uvedená práva náleží

jakémukoliv žadateli o udělení mezinárodní ochrany, bez ohledu na to, jakou má jeho žádost šanci na úspěch nebo jakými prostředky žadatel disponuje.

46. Ze spisového materiálu bylo soudem ověřeno, že žalobkyni byl vydán cestovní pas pro neobčana Lotyšska č. X, vydaný dne X. Lotyšskou republikou a s platností do X.
47. Soud však nepřehlédl, že v posuzované věci je třeba zhodnotit, zda cestovní pas garantuje žalobkyni stejnou ochranu práv žadatele jako průkaz podle § 57 zákona o azylu. Z právní úpravy, konkrétně § 57 odst. 3 zákona o azylu vyplývá, že průkaz je veřejnou listinou, kterou se prokazuje (1) totožnost jeho držitele a (2) oprávněnost jeho setrvání na území.
48. Žalobkyně, jakožto držitelka cestovního pasu neobčana Lotyšska, měla a dosud má k dispozici doklad, kterým může prokázat svou totožnost. V tomto ohledu pas garantuje žalobkyni stejnou ochranu práv žadatele jako průkaz podle § 57 zákona o azylu, o čemž mezi účastníky nebylo sporu.
49. Problematickým aspektem zůstalo prokázání oprávněnosti setrvání žalobkyně na území ČR. Žalobkyně, jakožto držitelka cestovního pasu neobčana Lotyšska, je oprávněna k opětovnému vstupu a k pobytu v Lotyšsku. Z pohledu českého práva jde o status obdobný trvalému pobytu podle hlavy IV zákona pobytu cizinců, což potvrdil také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j. 9 Azs 361/2017-33. Ostatně i Evropská unie v Informaci členských států – Aktualizaci seznamu povolení k pobytu v uvedených v čl. 2 bodě 16 nařízení EP a Rady (EU) 2016/399, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex), (2021/C 126/01), uvedla, že lotyšský cizinecký pas vydávaný neobčanům Lotyšska podle lotyšského práva povoluje držiteli pobyt v Lotyšsku a opětovný vstup na jeho území, přičemž status neobčana je rovnocenný statusu držitele lotyšského povolení k trvalému pobytu. Vzhledem k tomu, že držitel takového dokladu není považován za občana Lotyšska, tedy ani za občana Evropské unie, nenáleží mu práva podle čl. 20 a násl. Smlouvy o fungování EU, tedy kupříkladu právo svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, potažmo v členských státech legálně pracovat bez dalšího. Žalobkyně je tak oprávněna pobývat na území ČR toliko krátkodobě (obecně do 90 dnů) bez víza či jiného povolení k pobytu. Cestovní pas neobčana Lotyšska tak žalobkyni negarantuje stejnou ochranu práv žadatele jako průkaz podle § 57 zákona o azylu, neboť pouze tento by žalobkyni poskytl platný pobytový titul na území ČR (shodně rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 9. 2021, č. j. 14 A 8/2020-25, na který odkazoval i Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozhodnutí v nyní posuzované věci).
50. V daném případě proto není sporu o naplnění podmínek, vymezených v odstavci 41. tohoto odůvodnění, pro shledání zásahu žalovaného nezákonným, neboť žalobkyně byla na svých právech přímo zkrácena tím, že nedisponovala dokladem, který by prokazoval oprávněnost jejího pobytu na území ČR, jelikož tento jí nebyl v rozporu s právní úpravou a judikaturou správních soudů žalovaným vydán, v důsledku čehož byla žalobkyně vystavena riziku zajištění podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona o Policii.
51. Pro úplnost je nutno podotknout, resp. přisvědčit žalobkyni, že v posuzované věci není podstatné, že žalobkyně je dosud držitelkou průkazu neobčana Lotyšské republiky, na jehož základě požívá stejné právní ochrany při pobytu v Lotyšsku jako občané Lotyšska, resp. jí na území Lotyšska garantuje vyšší ochranu práv než samotná Úmluva či průkaz podle § 57 zákona o azylu, neboť stejné právní ochrany nepožívá v členských státech Evropské unie, potažmo České republice, což je pro nyní posuzovanou věc zásadní.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

52. Nevydání průkazu žadatele o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti žalovaným proto zasáhlo do práv žalobkyně, neboť tato bez něho nebyla schopna osvědčit legalitu svého pobytu na území ČR. Soud proto žalobu v tomto rozsahu shledal důvodnou.
53. Pokud jde o návrh žalobkyně, aby soud přikázal žalovanému neprodleně upustit od trvajícího zásahu do práv žalobkyně spočívajícím v nevydání průkazu žadatele o určení statusu podle Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti, splňujícím parametry průkazu žadatele o udělení mezinárodní ochrany podle přílohy č. 1 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, vycházel soud podle § 87 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
54. Ze spisového materiálu a z řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 11 A 52/2022 (v němž doposud nebylo rozhodnuto) vyplývá, že o žádosti žalobkyně ze dne 15. 3. 2021 o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti podle Úmluvy již bylo meritorně rozhodnuto žalovaným dne 19. 7. 2022 tak, že žalovaný nevyhověl žádosti žalobkyně. Soud proto nemohl v tomto řízení vyhovět žalobě žalobkyně v rozsahu návrhu, aby přikázal žalovanému neprodleně upustit od trvajícího zásahu do práv žalobkyně, jež spočívá v nevydání průkazu žadatele o určení statusu podle Úmluvy na základě žádosti ze dne 15. 3. 2021, neboť již v roce 2022 bylo o žádosti meritorně rozhodnuto. Tedy rozhodnout o povinnosti žalovaného k vydání průkazu žadatele (pro žalobkyni) proto již pozbylo důvodu a nebylo namístě, neboť průkaz je žadatelům vydáván pouze pro období řízení o jejich žádosti před správním orgánem. V tomto rozsahu tedy soud podanou žalobu zamítl, protože se již pro nadbytečnost nezabýval důvodností požadavku na formát průkazu žadatele o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti. Soud toliko doplňuje, že podání žaloby žalobkyní ve věci vedené před zdejším soudem pod sp. zn. 11 A 52/2022 nemá odkladný účinek, jak již uvedl Nejvyšší správní soud v v odstavci [17] rozhodnutí ze dne 31. 5. 2023, č. j. 4 Azs 253/2022 – 48, kde výslovně konstatoval, že: „... v případě podání žaloby proti rozhodnutí o žádosti o přiznání postavení osoby bez státní příslušnosti se neuplatní zvláštní lhůta pro podání žaloby upravená pro řízení ve věci mezinárodní ochrany [32 odst. 1 zákona o azylu]. Řízení o žádosti o přiznání postavení osoby bez státní příslušnosti totiž není řízením ve věci mezinárodní ochrany, ze kterého by vzešlo rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, jak má na mysli § 32 odst. 1 zákona o azylu.“. Nicméně soud z úřední činnosti zjistil, že žalobkyně byla v žalobou napadeném rozhodnutí ve věci vedené před zdejším soudem pod sp. zn. 11 A 52/2022 nesprávně žalovaným poučena o tom, že správní žaloba má odkladný účinek; na to reagoval soud přípisem žalobkyni ze dne 31. 7. 2023, č. j. 11 A 52/2022 – 25, kdy jí tento omyl v poučení byl vysvětlen a byla vyzvána, aby soudu výslovně sdělila, zdali navrhuje přiznání odkladného účinku žalobě ve smyslu § 73 s. ř. s., neboť žaloba (sama o sobě) nemá odkladný účinek, žalobkyně však na daný přípis nikterak nereagovala.
55. Nad rámec shora uvedeného odůvodnění a pro zasazení do aktuálního kontextu, považuje soud v souladu s aktuální judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 11. 7. 2023, č. j. 3 Azs 42/2022-28) za vhodné poukázat na novelizovanou úpravu řízení o přiznání postavení osoby bez státní příslušnosti, jenž je účinná od 1. 7. 2023 (viz zákon č. 173/2023 Sb., kterým dochází ke změně zákona o azylu, zákona o pobytu cizinců a dalších souvisejících zákonů). Touto novelou byl v zákoně o pobytu cizinců zakotven díl pátý týkající se postavení osoby bez státní příslušnosti, když konkrétně § 49a stanovuje, že po podání žádosti ministerstvo cizince poučí o jeho právech a povinnostech a vydá mu průkaz žadatele o přiznání postavení osoby bez státní příslušnosti, který jej po dobu jeho

platnosti opravňuje k setrvání na území pouze za účelem řízení o přiznání postavení osoby bez státní příslušnosti; to neplatí, byla-li podána druhá nebo jakákoli další žádost o přiznání postavení osoby bez státní příslušnosti. Ministerstvo o vydání průkazu informuje policii. Průkaz žadatele o přiznání postavení osoby bez státní příslušnosti je veřejnou listinou, kterou se prokazuje totožnost jeho držitele a ministerstvo do něj zapíše údaje o totožnosti žadatele, adrese pro doručování a o době jeho platnosti. Dobu platnosti průkazu žadatele o přiznání postavení osoby bez státní příslušnosti stanoví ministerstvo a lze ji opakovaně prodlužovat. Ministerstvo stanoví vyhláškou vzor průkazu žadatele o přiznání postavení osoby bez státní příslušnosti (pozn. soudu – tato vyhláška ke dni rozhodnutí nebyla vydána). Od 1. 7. 2023 je tedy zřejmý záměr zákonodárce průkazy žadatelům o přiznání postavení osoby bez státní příslušnosti vydávat, bez nutnosti splnit další podmínky, přičemž tuto povinnost stanovuje ministerstvu přímo zákon, když současně bude prostřednictvím vyhlášky upraven i vzor průkazu. Tím bude zajištěn jednotný postup vůči všem žadatelům o přiznání postavení osoby bez státní příslušnosti.

VII.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

56. Lze tak uzavřít, že žalovaný byl povinen vydat žalobkyni průkaz žadatele o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti, když žalobkyně byla jeho nevydáním přímo zkrácena na svých veřejných subjektivních právech, tudíž šlo o nezákonný zásah ze strany žalovaného, pročez soud žalobě v tomto rozsahu vyhověl.
57. Naopak soud nevyhověl žalobě v rozsahu návrhu, aby soud přikázal žalovanému neprodleně upustit od trvajícího zásahu do práv žalobce, jež spočívá v nevydání průkazu žadatele o určení statusu podle Úmluvy, ve formátu uvedeném žalobkyní, neboť zavázání žalovaného k vydání průkazu žadatele již pozbylo důvodu a není na místě, jelikož již bylo o žádosti žalobkyně meritorně rozhodnuto v roce 2022 a žaloba podaná proti danému rozhodnutí nemá odkladný účinek, o čemž byla žalobkyně poučena.
58. Výroky o nákladech řízení rozhodnutí jsou odůvodněny § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně a žalovaný byli ve věci samé úspěšní pouze částečně, přičemž žalobkyni náklady v řízení před soudem v této věci nevznikly, neboť tato byla osvobozena od soudních poplatků ze zákona [§ 11 odst. 2 písm. i) zákona č 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů] a v řízení nebyla zastoupena advokátem (zástupce žalobkyně Organizace pro pomoc uprchlíkům nemá právo na odměnu za zastupování, neboť nevykonává specializované právní poradenství podle zvláštních zákonů dle § 35 odst. 2 s. ř. s. a žalovanému prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je kasační stížnost přípustná (§ 102 s. ř. s.). Nepřípustná je však taková kasační stížnost, na niž dopadají výluky z přípustnosti stanovené v § 104 s. ř. s. Kasační stížnost se podává ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Kasační stížnost dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. není přípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24.08.2023

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu